

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/131/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207130
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207130.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich PhD., advokát a konateľ proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 9C/115/2012-105 zo dňa 30.10.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 175 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 110,64 eur spôsobenú mu tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Ružomberok, spočívajúcim v nesplnení zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu v exekučnej veci vedenej pod č. konania súdneho exekútora Ex/186/2005 (povinný H. G., nar. XX.X.XXXX, záväzok plynúci zo zmluvy o úvere č. 5560020). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 63 dní.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1Er/119/2005 zistil, že oprávnený (Pohotovosť s.r.o. Bratislava) dňa 9.3.2005 podal návrh na vykonanie exekúcie u Exekútorského úradu Mgr. Márie Krasňanovej so sídlom D.. A. C. XX/X, A. N.. Exekučným titulom bola notárska zápisnica č. N 4367/04, Nz 80427/04 zo dňa 6.11.2007, vydané Notárskym úradom JUDr. Jarmily Kováčovej so sídlom N., oprávnený v exekučnom konaní sa domáhal vymoženía sumy 15.120 Sk s príslušenstvom, Mgr. Márii Krasňanovej okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 26.4.2005 (pod č. 5508*010586). Dňa 22.11.2010 súdu bol doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora, ktoré podanie bolo následne odoslané JUDr. Márii Krasňanovej spolu s výzvou na vyjadrenie sa k trovám exekúcie a predloženie exekučného spisu v lehote 10 dní (predmetná výzva bola súdnemu exekútorovi doručená dňa 13.12.2010). Súdnym exekútor súdu vyčíslil trovy exekúcie a zároveň predložil exekučný spis až podaním dňa 11.1.2011. Zároveň navrhol exekúciu zastaviť v časti úrokov z omeškania nad zákonom prípustnú výšku. Uznesením č. k. 1Er/119/2005-23 zo dňa 20.1.2011 bolo žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora súdom vyhovievané a vykonaním označenej exekúcie bol poverený JUDr. Rudolf Krutý, súdny exekútor so sídlom Exekútorského úradu

Bratislava, R. XX. Zároveň súd v uznesení určil trovy pôvodného súdneho exekútora JUDr. Márie Krasňanovej sumou 132 eur. Proti uzneseniu (vydané vyšším súdnym úradníkom) podala JUDr. Mária Krasňanová v zákonnej lehote odvolanie, nakoľko podaním odvolania proti výroku o zmene exekútora došlo k zrušeniu uznesenia zo zákona v tejto výrokovej časti, o jej odvolaní rozhodol sudca uznesením č.k. 1Er/119/2005-26 zo dňa 6.2.2012, ktorým bolo žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovie a vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý. Dňa 15.6.2012 bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie proti povinnému pod č. 5508*021230 pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Uznesením č.k. 1Er/119/2005-35 zo dňa 15.6.2012 súd zastavil exekúciu v časti o vymoženie úrokov z omeškania presahujúcich 9 % ročne zo sumy 501,89 eur od 7.7.2004 do zaplatenia zastavil. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 21CoE/165/2012-41 zo dňa 31.10.2012 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Okresný súd vec právne posúdil z pohľadu ustanovenia § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v účinnom znení neskorších predpisov do 31.12.2012. Prihliadal aj na obsahové znenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku (zákona č. 233/1995 Z.z.) v znení účinnom do 31.8.2005. Ďalej cituje ustanovenie § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku.

V konkrétnej prejednávanej veci navrhovateľ si uplatňuje náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 110,64 eur a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že predmetné exekučné konanie sa začalo v období pred 1.9.2005, táto právna úprava neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, k tomuto došlo až s účinnosťou od 1.9.2005. Ohliadnuc od toho, že exekučné konanie bolo začaté pred 1.9.2005, pre ktoré konania právna úprava neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, súd má za to, že exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne a bez zbytočných prietahov, keď všetky vykonávané úkony (zaslanie návrhu oprávneného a žiadost' pôvodnému súdnemu exekútorovi o vyčíslenie trov exekúcie a doručenie exekučného spisu) smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. Exekučný súd rozhodol o zmene exekútora bez zbytočného odkladu po tom, ako mu bola poskytnutá zo strany pôvodného exekútora súčinnosť (do 9 dní od doručenia exekučného spisu) a poverenie pre nového exekútora vydal hneď, ako boli s konečnou platnosťou vyriešené otázky súvisiace s exekúciou vedenou pôvodným exekútorom. V danom prípade dĺžka exekučného konania od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora do vydania rozhodnutia prvostupňového súdu o tomto návrhu nie je takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to práve vzhľadom na vykonávané úkony exekučného súdu, ktoré boli nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia. Nad rámec uvedeného okresný súd poukázal aj na skutočnosť, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody navrhovateľovi, keďže nový exekútor pokračuje v súdnej exekúcii v procesnom štádiu, v ktorom došlo k zmene, a účinky návrhu na vykonanie exekúcie a ostatných procesných úkonov vrátane rozhodnutí zostávajú zachované, čo znamená, že pôvodný súdny exekútor mal a mohol až do rozhodnutia súdu o zmene exekútora pokračovať vo vymáhaní pohľadávky na ktorú mal poverenie.

Keďže z vykonaného dokazovania okresný súd nemal preukázanú existenciu prietahov v predmetnom exekučnom konaní, t.j. nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol bez potreby vykonávania ďalšieho dokazovania (z dôvodu nadbytočnosti, pretože samotný základ nároku nie je daný).

Rozhodovanie o trovách konania okresný súd opiera o § 142 ods. 1 O.s.p., odporcovi, úspešnej procesnej strane právo na ich náhradu nepriznal, keď tento si v priebehu konania síce uplatnil náhradu trov konania, avšak v zákonnej lehote nijako nevyčísľil ich výšku a ani z obsahu spisu mu žiadne preukázateľné trovy k okamihu vyhlásenia rozsudku nevyplýnuli.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Súdu vytýkal, že nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe a toto mu bolo doručované až so samotným rozsudkom vo veci samej. Tento postup považuje za porušenie základného práva na kontradiktórny súdny proces, ako aj porušenie ustanovenia § 114 ods. 2 O.s.p., pričom zvýraznil, že odporca vzniesol námietku premlčania a na túto námietku on (odvolateľ) nemohol akýmkoľvek spôsobom reagovať. Namietal ďalej, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Odvolateľ tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť mu (odvolateľovi) uplatňovať svoje stanoviská ku skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Keďže tak súd neurobil, a vo veci s konečnou platnosťou meritórne rozhodol, porušil jeho právo (odvolateľa) na kontradiktórny súdny proces. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti informovať o tom účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Odvolateľ poukázal ďalej na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné vo veci vylúčiť. V konaní pritom môže vylúčený sudca urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práv, práva na spravodlivý, nestranný súd.

Odvolateľ súdu prvého stupňa vytýka, že sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nezasvedčujú. Je nepochybné, že žalobcom tvrdeny nesprávny úradný postup bol v konaní jednoznačne preukázaný. Súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Ako je zjavné, nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíva v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu. V napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. za aplikácie ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, pri vykonaní dôkazov vychádzal z procesných návrhov navrhovateľa ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie

správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k podstatným odvolacím argumentáciám.

Účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny súdu (§ 101 ods. 1 O.s.p.). Súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihladne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov (§ 119 ods. 1 O.s.p.). Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať.

Okresný súd v súdnej veci za účelom vecného prejednania návrhu nariadil pojednávanie na deň 30.10.2013. Na uvedený termín pojednávania navrhovateľ bol súdom riadne predvolaný, keď predvolanie na termín pojednávania prevzal 11.10.2013. Mal teda dostatočný časový priestor na prípravu na vytýčené pojednávanie. Navrhovateľ doručil súdu písomné ospravedlnenie, žiadosť o odročenie pojednávania 30.10.2013, teda v deň konania pojednávania. Dôvodom jeho žiadosti o odročenie pojednávania bola kolízia s termínom ďalšieho pojednávania u Okresného súdu Nitra, ktorý bol vytýčený podľa tvrdenia navrhovateľa skôr.

Konanie pojednávania v inej právnej veci pred iným súdom nie je (bez ďalšieho) dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania. Iný závažný dôvod odročenia pojednávania navrhovateľ neprezentoval. Iba kolíziu pojednávania s inou právnou vecou vytýčenou v inej právnej veci aj podľa zaužívanej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu, Ústavného súdu SR nemožno vyhodnotiť (iba vo všeobecnej rovine) za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. V konkrétnej posudzovanej veci ani odvolací súd nezistil, žeby existoval dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, okresný súd mal splnené podmienky postupu podľa § 101 ods. 2 O.s.p., na prejednanie veci v neprítomnosti navrhovateľa a mal splnené podmienky zároveň i pre meritórne rozhodovanie.

Navrhovateľ disponoval aj s písomným vyjadrením odporcu k návrhu. Uvedené vyjadrenie právny zástupca navrhovateľa prevzal 21.5.2013. Zo spisu je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatok času na prípravu na pojednávanie, dostatok časového i procesného priestoru na to, aby zaujal vecné stanovisko i k písomnému vyjadreniu odporcu.

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní zo dňa 30.10.2013 (na č.l. 103 a 104 spisu) je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného a podrobného obsahu exekučného spisu Okresného súdu Ružomberok č.k. 1Er/119/2005, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu označením povinného a spisovej značky exekútora) požadoval navrhovateľ, inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že zásadný dôkaz na základe ktorého súd dospel k svojmu záveru, je exekučný spis, ktorého pripojenie a oboznámenie žiadal samotný navrhovateľ a súd teda rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, iniciovaného práve navrhovateľom.

Úplne je zmätočná odvolacia argumentácia, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania „za stavu kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe“ - v súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo a odporca sa k veci vyjadril.

Nemožno sa stotožniť s odvolacím argumentom vytýkajúcim porušenie zásady zákonného sudcu. Krajský súd v Žiline otázku vylúčenia/nevylúčenia sudcov rieši v uznesení 9NcC/189/2013-29 zo

dňa 19.2.2013 (právoplatne 7.3.2013). Z označeného uznesenia je nepochybné, že zákonný sudca JUDr. Vladimír Topoľančík, ktorý v súdnej veci meritórne rozhodnutie vydal, vylúčený z prejednávania a rozhodovania nebol. Za tejto situácie neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonný sudca mal byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Napokon sám navrhovateľ na písomnú výzvu okresného súdu v podaní zo dňa 24.10.2012 (č.l. 17) výslovne prehlásil, že on súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Vzhľadom aj na tento písomný a výslovný prejav navrhovateľa vyznie kontroverzne jeho námietka v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu a navyiac táto námietka nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnostiach, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Inými slovami (bližšie pozri najmä uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc54/2012, resp. 1Nc16/2012), osobitosť vzťahu sudcu k štátu umožňuje sudcovi konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj vo veciach týkajúcich sa štátu, s ktorým tento vzťah po dobu výkonu sudcovskej funkcie mal, ako aj vo veciach týkajúcich sa súdu, na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu. V reakcii na poukaz odvolateľa na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave (o vylúčení všetkých sudcov príslušného okresného súdu - v predmetnej veci bez akejkolvek záväznosti) krajský súd upriamuje pozornosť odvolateľa na rozhodovacia prax krajských súdov v Banskej Bystrici, Trenčíne, Košiciach, Bratislave, ktoré zhodne nevideli dôvod pre vylúčenie sudcu v okolnosti, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p). Z tohto aspektu je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní absentuje akákoľvek konkrétne úvaha/protiargumentácia vo vzťahu ku konkrétnym vecným dôvodom, ktorý okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Odvolateľ sa obmedzil na všeobecné konštatovania (súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy), ktoré sú v podstate len opakovaním žalobného návrhu bez relevantnej reakcie na nosné dôvody (t.j. konkrétne okolnosti daného prípadu), na ktorých okresný súd založil svoje zamietajúce rozhodnutie. Odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutia na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Pokiaľ odvolateľ uvádza v odvolaní, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem vyššie uvedeného záveru (že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že všetky časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd, zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu. V plnej miere je nenáležitou odvolacia námietka namietajúca nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. V napadnutom rozsudku okresný súd účastníkom dal relevantnú odpoveď pre všetky skutkovo i právne významné otázky, citoval právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval. Svoje právne závery primerane vysvetlil, dostatočne a presvedčivo objasnil z akých úvah vychádzal. Vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal na relevantné právne otázky súvisiace s uplatneným nárokom, pri výklade, aplikácii zákonných predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu rozhodnutia, je preto ústavne konformné a spĺňa právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv, resp. v súlade s názormi navrhovateľa.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie okresného súdu vychádza zo správne aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu pre vecnú správnosť v celom rozsahu potvrdil.

Krajský súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Navrhovateľ v konaní úspech nemal, bol by povinný nahradiť trovy konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však trovy konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .